

[Carlsen-Skiødt.]

Men, som sagt, jeg vilde gerne, og ikke blot for mig egen Skyld, men ogsaa for Befolkningens, som er i høj Grad interesseret i dette Shørgsmaal, spørge, hvorledes den højtærede Justitsminister ser paa hele Nævningeinstitutionen og paa de Erfaringer, som er høstet i den Aarrække, den nu har bestaaet.

Jeg har derefter en Henvendelse, ligeledes til den højtærede Justitsminister, angaaende den saakaldte Ægteskabslov, Loven af 1922 angaaende Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning. Jeg har den Opfattelse, at al vor Lovgivning maa forstaaes som et Værn for Befolkningen i det godes Tjeneste; jeg ved godt, det er begrænset, hvad man gennem Lovgivningen kan opnaa, men det burde dog være saadan, at de Rammer, Loven lægger, støtter det, der er godt og sundt i Folket. Imidlertid kan man ikke undgaa at lægge Mærke til, at Aaret efter at Loven af 1922 var traadt i Kraft, steg Skilsmissernes Antal fra 1 200 til 1 800.

Jeg maa i denne Forbindelse have Lov til at nævne et Par faa Tal dette Spørgsmaal vedrørende. I 1925 — det er efter Statistisk Aarbog — blev der i København indgaaet 6 744 Ægteskaber, og der opløstes igen 1 021. I Købstæderne blev der indgaaet 5 860 Ægteskaber, og der opløstes 447; og i Landkommunerne blev der indgaaet 6 014 Ægteskaber, og der opløstes 421. Det vil sige, at i København opløstes hvert 7de Ægteskab, i Købstæderne hvert 13de og i Landkommunerne hvert 15de; for Landkommunernes Vedkommende gør Stationsbyerne et betydeligt Udslag. I 1905 var Skilsmissernes Antal 549, og 20 Aar efter, i 1925, var de 1 889.

Det forekommer mig, at hverken Rigsdagen eller Regeringen kan lukke Øjnene for disse Tal, og man kan endnu mindre gøre det paa Baggrund af den nye Ægteskabslov, som her har faaet et uhyggeligt Udslag — den lettere Adgang til Indgaaelse af nyt Ægteskab har vel været medvirkende, men det er ikke det, der er det afgørende for mig; jeg vil blot konstatere, at denne direkte Virkning har Loven haft, og naar vi nu ved, at de mange opløste Hjem er en Ulykke for Børnene, for den næste Slægt, der skal vokse op, og at det, Barnet trænger allermost til, netop er et Hjem, forekommer det mig, at denne afsvækkende Lovgivning, den Lov, der har bragt et daarligere Forhold til Veje paa dette Omraade, ikke har været nogen god

Lov, og at der var Grund til at overveje, om ikke den burde revideres.

Nu ved jeg godt, det er moderne i vore Dage at tale om Kammeratægteskab; det drøftes offentligt og i Blade. Det forekommer for Resten mig, at denne Samlevnen i Kammeratægteskab for det første ikke har noget med Kammeratskab at gøre — det er kun falsk Reklame —, og den har endnu meget mindre med Ægteskab at gøre; det forekommer mig i alt Fald, at der er intet „ægte“ deri. Men Regeringen og Rigsdag maa for Samfundets Skyld være i høj Grad interesseret i, at Hjemmet og Ægteskabet, der er Grundvolden for Hjemmet, ikke ødelægges. Det forekommer mig at være et saa alvorligt Spørgsmaal, at man ikke let kan komme udenom det. Jeg ved godt, at der ogsaa er andet, der kan spille ind paa dette Omraade, og jeg vil nødigt have Ord for at være Fanatiker, men jeg vil alligevel sige, at ethvert alvorligt Menneske maa forfærdes ved at tænke paa disse mange opløste Ægteskaber og se, at hvert 7de Ægteskab her i København opløses.

Og dette har jo ogsaa været en Aarsag til en stærk Nedgang i Fødselsoverskuddet. Vi ved alle sammen, at Danmark i en Aarrække har haft en meget stærk Nedgang paa dette Omraade, og jeg saa forleden en Beregning, som formodentlig er rigtig, gaaende ud paa, at hvis den procentvise Nedgang, der har været i de senere Aar, fortsættes, vil om 50 Aar det danske Folk være et døende Folk, idet Dødeligheden vil være større end Fødslernes Antal.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, ikke om han har tænkt over dette Forhold, for det har han jo sikkert gjort, men om han ikke kunde tænke sig, at Rammerne paa dette Omraade maatte ændres, saaledes at Indholdet blev bedre, end det er i Øjeblikket.

Jeg kan ikke undlade i denne Forbindelse, særlig med Tanken henvendt paa den stærke Nedgang i Fødselsoverskuddet, at nævne, at jeg synes, det er mærkeligt, for ikke at bruge stærkere Ord, at man har en Kvinde, der er statsunderstøttet, og som Aar efter Aar kan berejse Landet og gøre Propaganda for færre Fødsler. At en Kvinde kan rejse og agitere for dette, skal jeg lade ganske ude af Betragtning, det, jeg vil pege paa, er, at hun er statsunderstøttet. Det forekommer mig dog, der er Grænser for, hvor langt Staten bør gaa med sine Understøttelser.

Jeg kunde ogsaa have Lyst til at un-